

Sygn. akt II CSK 14/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa I. D. i A. D.
przeciwko Z. M. i B. C.
o wydanie rzeczy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 17 czerwca 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanego B. C.
kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ §1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ §1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Potrzeba wykładni przepisów prawa zachodzi wtedy, gdy przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego stanowiły podstawę rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji i naruszenie ich zarzucono w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej. Skarżący ma obowiązek nie tylko wskazać przepis prawa budzący poważne wątpliwości, ale również sprecyzować na czym wątpliwości te polegają; powinien również wykazać, że określony przepis nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów; w tym ostatnim przypadku konieczne jest przytoczenie rozbieżnych orzeczeń (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11 oraz z dnia 24 lutego 2012 r., III PK 274/11 – nie publ.).

Skarżący, powołując się na przesłankę z art. 398⁹ §1 pkt 2 k.p.c. zarzucił błędną wykładnię art. 58 k.c. w związku z działaniem o charakterze przestępczym. Należy jednak zauważyć, że Sąd Najwyższy dokonywał już wykładni powołanego przepisu pod wskazanym kątem i nie budzi on rozbieżności w orzecznictwie (zob. m.in. wyroki: z dnia 23 lutego 2006 r., II CSK 101/05, z dnia 7 marca 2008 r., III CSK 317/07, z dnia 18 kwietnia 2013 r., II CSK 557/12, z dnia 3 lutego 2011 r., I CSK 261/10, nie publ., z dnia 28 października 2005 r., OSNC 2006, nr 9, poz. 149).

Zgodnie z art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., o oczywistej zasadności skargi stanowią łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko

wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 – nie publ.). W przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatrył się tak rozumianej oczywistości.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]